

Et mindretal (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) finder, at den foreliggende lovreform er blevet tusket igennem folketinget, udelukkende fordi den forhenværende arbejdsministers parti føler sig forpligtet til at støtte dette lovinitiativ.

I beretning over forslag til lov om arbejdsmiljø, afgivet af arbejdsmarkedsudvalget den 30. september 1975, opfordrede fremskridtspartiets medlemmer af udvalget arbejdsministeren til at udforme lovforslaget på en sådan måde, at det bliver folketinget og ikke arbejdsministeren, der bliver den endelige udformer af loven. Samtidig opfordrede mindretallet arbejdsministeren til at iværksætte en økonomisk konsekvensberegning for en sådan lovreform.

Arbejdsministeren har genfremsat loven uændret, og et flertal i arbejdsmarkedsudvalget støtter nu arbejdsministeren ved i hastværk og med vold og magt at gennemtrumfe loven.

Mindretallet så gerne en lovrevision af lovene nr. 226, 227 og 228 af 11. juni 1954 om henholdsvis almindelig arbejderbeskyttelse, arbejderbeskyttelse inden for handels- og kontorvirksomhed og arbejderbeskyttelse inden for landbrug, skovbrug og gartneri, men må på det bestemteste afvise at påtvinge dansk erhvervsliv så store økonomiske byrder, som dette lovforslag påbyder.

Mindretallet er bekendt med, at arbejdsgiverorganisationerne har anbefalet lovforslagets gennemførelse, men mindretallet er også bekendt med, at disse organisationer, da de anbefalede, var uden kendskab til de enorme omkostningsforøgelser, lovens udformning vil påføre erhvervslivet.

At det allerede under udvalgsbehandlingen er oplyst, at lovens gennemførelse mindst medfører ansættelse af 375 nye højtuddannede offentligt ansatte – og det er blot begyndelsen – mere end antyder, at også de offentlige udgifter bliver enormt forøgede, hvis loven vedtages.

Mindretallet ser det som sin fornemste opgave i modsætning til flertallet at bibeholde og genoprette de arbejdspladser, som det er lykkedes gammelpartierne med lovjaskeri og skatteplyndringspolitik at nedlægge.

En del af de 15 kapitler i lovforslaget er en sammenstilling af de tre før omtalte love, hvor over halvdelen af de 90 paragraffer giver ubegrænset bemyndigelse til den til enhver tid siddende arbejdsminister.

Mindretallet ser med megen alvor på de hie-

rarkiske og bureaukratiske sikkerhedsorganisationssystemer, hvor op mod 60–80.000 sikkerhedsrepræsentanter vil få tillidsmandsstatus.

Med loven i hånd kan hver enkelt sikkerhedsrepræsentant, hvert sikkerhedsudvalg, arbejdstilsyn etc. påbyde den enkelte virksomhed at stille sagkyndig bistand til rådighed, lade foretage undersøgelser, prøver og besigtigelse af ubegrænset omfang.

Sikkerhedsrepræsentanter og sikkerhedsudvalg kan uden hensyn til virksomhedens økonomi, planlægning og fortsatte eksistens med henvisning til lovens mange paragraffer stoppe hele virksomheden.

Dertil kommer, at det må forekomme som en nærliggende risiko, at en gennemjasket, uklar lov som den her foreslåede på et følelsesladet område vil give god grobund for de »kinesere« eller andre socialistsindede – der ønsker at nedbryde arbejdspladsernes funktion. Dels vil sinkende faglige møder kunne organiseres om hundredvis af forhold, dels vil der kunne tages udgangspunkt i oppiskede stemninger til at etablere strejker, der foregives at være baseret på hensynet til sundhed og sikkerhed.

Mindretallet må endvidere gøre gammelpartierne opmærksom på, at efter kapitel 10 vil det fremover ikke mere være muligt at sende skoleelever under 15 år ud i erhvervspraktik.

Mindretallet har gang på gang under udvalgsarbejdet forsøgt at få belyst, hvilke omkostninger der kan påtvinges den enkelte virksomhed, hvilket elegant og nonchalant af arbejdsministeren hver gang er blevet besvaret med, at ingen virksomhed, der i dag opfylder den nuværende lovgivning, vil blive påtvunget nye omkostninger.

Lovreformen omhandler foruden sikkerheden som noget nyt også skabelsen af et sundt arbejdsmiljø, der til enhver tid er i overensstemmelse med den tekniske og sociale udvikling i samfundet.

Det nye i loven vil bl. a. medføre, at der skal oprettes adskillige arbejdsmedicinske klinikker og bedriftssundhedstjenester i et antal, som arbejdsministeren ikke kan tage stilling til, jfr. besvarelsen af spørgsmål 15 ad § 13, der er optrykt i det ovenfor omtalte bilagshæfte til den af udvalget afgivne beretning, og hvori det bl. a. hedder: »Under hensyn til de fremlagte forslags forskelligartede og meget vidtrækkende karakter såvel lovgivningsmæssigt og